

az aggályokról, és csak a jó oldalát látja e hivatásnak. Mert a dunántúli község nagykeres családjában olyan természetes jókedv fogadja a látogatót, mintha négy saját gyerek nevelése meg két csecsemő ellátása könnyű sétagalopp lenne. Ennek legfőbb oka az az összhang és gyerekszeretet, ami a fiatal házaspárból árad, a fiaikon pedig látszik, hogy tökéletes biztonságban érzik magukat. A tizenhét éves, festő-mázoló szakmát tanuló Zsolt, a gépjárműmérnöknek készülő, szakközépiskolás Krisztofer és az akrobatikus rock and rollban jeleskedő, kilencesztendős Dávid rengeteg humorral mesél arról, hogy jó helyre születtek, s a családjukban mindig történik valami... A fiúk mutatják meg az ebédlőasztal

Az ölelés a lényeg, nem az, hogy ki a vér szerinti...

Egy erős férfi, aki imádja a kisbabákat

Anita, Dávid és az új jövevény, akivel jókat lehet játszani

Tapasztaljuk, és a külvilág jelzéseiből is tudjuk, hogy a vér szerinti gyerekeinktől nem elveszünk, hanem adunk valami pluszt azzal, hogy nevelt gyerekekkel élnek.

felett díszelgő fotókat, a 2009 óta hozzájuk került nevelt gyerekek fényképeit is.

– Jó csapat vagyunk, de nekünk is nagyon nehéz volt elengedni az első kisbabánkat – nevezzük *Norbinak!* –, aki hétnaposan érkezett a kórházból. Egy nyaralóban jött világra időben, egészségesen, titkolt terhességből, szerencsére a szomszédok rátaláltak... Aktív, élénk kisbaba volt, megerősödött nálunk, és nemcsak én meg a férjem, de a fiúk is megszerették. Az édesanyja három hónapig látogatta, majd eltűnt – meséli Anita.

– Aztán tizennyolc hónapos korában örökbe fogadták – folytatja a férje, aki egy szállítványozási cégnél hatalmas kamionokat vezet, ezért (is) rajonganak fia az autókért. – Én imádom a kisbabákat, tehát arra gondoltam, fogadjuk

mi örökbe. Sokat beszélgettünk, vívódtunk, végül elengedtük... – Jó döntés volt – mondja Anita komolyan –, hiszen megismerkedtünk az örökbefogadóival, és megnyugodtunk. Ők egy hónapon át mindennap jöttek hozzánk – az egy-két óra helyett általában éjszakába nyúlóan beszélgettünk –, s láttam a fényt a szemükben: „Ő a mi kisfunk!”

– Én alig emlékszem rá, de a lányokra annál inkább! – szól közbe a kilencéves Dávid, mire nagy zaj támad, hiszen a csecsemőotthonból érkező egyéves kislány és a lakásotthonból kikerülő négy és fél éves nagylány fenekestül felforgatta ezt a fiús világot. Testvérek voltak, és itt, Anitaék családjában ismerték meg egymást.

– A kicsi eleinte félt, sokat bömbölt, nem akart aludni, hiába igyekeztünk

nyugtatni, altatni, de három és fél év alatt szép lassan megnyugodott – emlékezik az édesapa. – Kezdetben nem tudtak kötődni, nem alakult ki ez a képességük a gyerekotthonokban, de mire a sorsuk rendeződött, és örökbe fogadták őket, sokat változtak. Megtanultak valamelyest szeretni... – teszi hozzá Anita. – Fájt, amikor elmentek – jelenti ki Dávid –, de most már jó, hiszen a nyári szünetben egy hétig náluk voltam, és nemrégiben születésnapra is meghívtak!

A lányok távozása után sem vált eseménytelené az akkor még „háromfiús” család élete, hiszen a szülők nemsokára bejelentették a gyerekeknek: kistestvér érkezik! És 2014-ben megszületett Bálint, aki most egy Buddha nyugalmával eszegeti a süteményét az ebédlőasztal mellett

